

og i givet fald beregnet under hensyn til, at der efterhånden sker betaling af afdrag. Om begrundelsen for at kræve den effektive årlige rente oplyst henvises til pkt. 7. d. 2°. i de almindelige bemærkninger.

Det beløb, som kreditten udgør ved aftalens indgåelse, ses undertiden definere som *kreditbeløbet*. Da oplysningspligten ikke bør være mere omfattende end nødvendigt, er der ikke efter lovforslaget pligt til at oplyse dette beløb særskilt. Beløbet er en forudsætning for at kunne beregne den effektive rente, men udregnes let ved fra kontantprisen at fratække den kontante udbetaling. Justitsministeriet har valgt at lade denne udregning fremgå af definitionen på effektiv rente.

Ved beregningen af den effektive rente skal der tages hensyn til samtlige kreditomkostninger, dvs. summen af alle renter og andre tillæg til kontantprisen, som køberen skal betale, jfr. det ovenfor under 3 anførte. Det har været hævdet, at såfremt stiftelsesomkostninger og lignende engangsomkostninger skal indgå i den effektive rente, vil den sammenlignelighed, som tilstræbes med pligten til at give oplysning om effektiv rente, blive forminsket, hvilket særlig skulle gøre sig gældende ved sammenligninger mellem løbende kreditter og engangskreditter. Hensigten er imidlertid, at den effektive rente skal være et direkte mål for, hvad kreditten koster, og for køberen må det i den forbindelse være de *totale* kreditomkostninger, som har interesse. Jo flere af omkostningerne, som holdes uden for renteberegningen, jo mindre dækkende bliver renten som et mål for prisen på kreditten, og des vanskeligere bliver det for køberen at sammenligne forskellige kredittilbud.

En ordning, hvorefter den effektive rente dækker alle omkostningerne ved kreditten, må gennem sin klare og direkte angivelse af, hvad der er prisen på kreditten, endvidere antages at modvirke urimelige kreditomkostninger. Det er muligt, at dette i nogen grad vil ske ved, at man fra at opkræve forskellige former for provisioner, gebyrer og lignende i stedet går over til en mere enkel renteberegning. Justitsministeriet anser en sådan udvikling for ønskelig, idet de nævnte særordninger ofte kan tilsløre den faktiske renteudgift. Imidlertid er der ikke noget i vejen for, at kreditor fortsat kan foretage en opdeling af kreditomkostningerne i dels en kreditrente, dels forskellige former for gebyrer, når blot også den effektive rente udregnes og opgives.

Det har endelig været anført, at man i stedet for den effektive *årlige* rente bør anvende en *månedlig* rentesats. Som begrundelse herfor er bl. a. henvist

til, at man i detailhandelen anvender månedlig renteberegning, da tilbagebetaling af kreditten normalt sker i månedlige afdrag. Justitsministeriet har imidlertid fundet det rigtigst at definere den effektive rente på samme måde, som det er sket i de fleste andre lande, som har indført pligt til at give denne oplysning, og på samme måde som er foreslået af EF-kommissionen i direktivforslaget om forbrugerkredit. Angivelse af en årlig rente vil også lette sammenligninger med renten ved andre former for långivning. Hertil kommer, at de praktiske vanskeligheder for detailhandelen vil kunne lettes ved opstilling af tabeller over månedlig rente omset til årlig rente.

(5) *Kreditkøbsprisen*, dvs. summen af kontantprisen og kreditomkostningerne. Kreditkøbsprisen afviger fra afbetalingslovens definition af afbetalingsprisen, idet man i afbetalingsprisen ikke medregner bagudfaldende renter.

(6) *De enkelte ydelser, dissés antal og forfaldstid*. Disse oplysninger svarer stort set til, hvad der kræves i den gældende afbetalingslovs § 10, stk. 1, nr. 2. »Ydelser« omfatter både afdrag og kreditomkostninger opgivet som et samlet beløb. Dette betyder, at også det samlede kreditomkostningsbeløb skal fordeles på de enkelte ydelser.

Om betydningen af, at der er aftalt variabel rente for pligten til at give de under nr. 3-6 nævnte oplysninger, henvises til bemærkningerne til § 38.

Stk. 1, nr. 1-3 og nr. 5-6, svarer til oplysningspligten efter udvalgets lovudkast § 6, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og der kan derfor henvises til udvalgets bemærkninger hertil i betænkningen s. 66-67. Udvalget har endvidere foreslået, at sælgeren også skal have pligt til at give oplysning om *skyldbeløbet*, dvs. kreditkøbsprisen med fradrag af udbetalingen, jfr. udvalgets udkast § 6, stk. 1, nr. 5. Efter justitsministeriets opfattelse er det imidlertid vigtigt ikke at gøre oplysningspligten mere omfattende end nødvendigt, og man har derfor ikke fundet tilstrækkelig grund til at medtage skyldbeløbet, som køberen i øvrigt selv let kan regne sig til.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 2, i udvalgets lovudkast, bortset fra, at justitsministeriet ikke har fundet det fornødent at stille krav om, at det i bestemmelsen nævnte dokument er underskrevet af køberen. Justitsministeriet har herved især lagt vægt på, at det ved visse aftaler kan være vanskeligt for sælgeren at sikre sig, at køberen underskriver dokumentet, jfr. herved også betænkningen s.